

Za hriechy sa platí

Matej Gavlák

30. júla 2021 ✝ Cirkev

Nie globálne otepľovanie spôsobuje dejinné katastrofy; je to hriech. Či už to boli staroveké Pompeje, pirátske mesto Port Royal, alebo aztécky Tenochtitlan, všetky tieto tragicky zničené miesta mali jednu vec spoločnú - boli známe hriešnym spôsobom života svojich obyvateľov.

Zdroj obrázku: media.fars.news

Zábery z postihnutého Nemecka boli šokujúce. Po bleskových záplavách, ktoré sa po niekoľko dní vracali, bolo v krajine okolo 200 mŕtvych a stovky nezvestných (niektoré údaje hovorili až o tisícoch). Mnoho nehnuteľností bolo buď zničených, alebo ťažko poškodených, o vozidlách, či hromadnej doprave ani nehovoriac. Podľa správ priamo z miest nešťastia, tamojší obyvatelia nikdy nič podobného nezažili, aj keď isté záplavy postihli oblasť už v roku 2016.

Je pritom zaujímavé, že takáto prírodná katastrofa postihla práve Nemecko a práve v tomto čase. Záplavy totiž začali iba necelý týždeň po skončení Majstrovstiev Európy vo futbale z ktorých urobili práve Nemci obrovskú nátlakovú LGBT agitku. Poburujúci bol najmä ich výstup proti Maďarsku, kedy hľadisko bavorskej Allianz areny zaplavili dúhové vlajky – na protest proti maďarskému zákonu zakazujúcemu propagandu LGBT deťom do 18 rokov – Nemci v hľadisku drzo vypískali maďarskú hymnu a jeden fanúšik dokonca takmer nerušene pobehoval popred reprezentantov nášho južného suseda, samozrejme, s pestrofarebnou zástavou v rukách. Kapitánska páska nemeckého národného tímu bola od prvého dňa majstrovstiev vo farbách homosexuálov. A keď „*die deutsche mannschaft*“ (konečne) vypadol, štafetu v dúhovej agitke prebrali nemecké koncerty – sponzori majstrovstiev – ktoré sa o reklamu LGBT postarali až do záverečných minút turnaja.

A teraz účinky „globálneho otepľovania“ najviac zasiahli práve Nemecko.

V týchto dňoch čítam online zaujímavú knihu s názvom „*The Crusades and the Crusaders*“ („*Križiacke výpravy a križiaci*“) od autora Johna Edgara. Kniha je už veľmi stará – je z roku 1860 – no je to jedna z najlepších kníh na danú tému, aj keď nie je čisto vedecko-historická, ale skôr historicko-esejistická. Kapitola o tom, ako vyzeral kresťanský Jeruzalem tesne pred opätovným pádom do moslimských rúk je vskutku zaujímavá. „*The Crusades and the Crusaders*“ uvádza:

„(Jeruzalemské) kráľovstvo ohrozované armádami Saladina však nebolo v stave brániť sa. Rozklad bol viditeľný na každom kroku; všade boli nezhody; disciplína takmer neexistovala; zákonom sa otvorene pohrdalo; a autorita bola bezzubá. Každý gróf a barón sediaci si bezpečne vo svojom hrade na kopci vzdoroval kráľovskej autorite. Kupci z Janova a Benátok si šli po krku. Templárski a johanitskí rytieri k sebe prechovávali nepriateľstvo až na smrť; a oba rády boli v neustálych sporoch s duchovnými, ktorým pravidelne zamedzovali vstup ku Kristovmu hrobu. Náboženstvo stratilo vplyv nad životmi ľudí; a duchovenstvo sa nesnažilo nastoliť svornosť a ani nedávalo vzor cnosti.“

Najhoršia situácia bola ale priamo v hlavnom meste Jeruzalemského kráľovstva, Jeruzaleme:

*„Avšak bolo to v hlavnom meste kresťanského kráľovstva, kde veci dosiahli najhoršieho stavu. V Svätom meste bola slušnosť úplne ignorovaná; životy niektorých duchovných boli ešte škandalóznejšie ako ich susedov... „Hriech“, píše Fuller, „tu vládol v každom zákutí a v celom Jeruzaleme takmer nebolo počestnej ženy“. Ani kráľovská hodnosť, ani cirkevná dôstojnosť nezabraňovala ich nositeľom v tom, aby upadali do nemorálnosti.“ **[1]***

Inde v knihe sa uvádza, že ďalšími prvkami, ktorými sa morálny úpadok prejavoval, ale zároveň aj urýchlňoval, bolo, že kresťanskí rytieri dovoľovali, aby do ich radov postupne prenikali učenia a vplyvy z islamského náboženstva. Mnohí muži zo všetkých stavov sa tiež stali celkovo „zženštilými“. Ďaleko od materskej kresťanskej Európy začali byť jeruzalemskí kresťania po dlhých desaťročiach ovplyvňovaní orientálnou kultúrou, namiesto toho, aby ju sami zmenili na kresťanskú. A keď im dva krát prišlo šťastie – keď sa moslimská ríša nedokázala nadýchnuť k finálnemu útoku pre vlastné rozbroje – jeruzalemskí kresťania si mysleli, že sa im už nemôže nič stať.

>>>>>>>PÁČI SA TI ČLÁNOK – PODPOR CHRISTIANITAS

<<<<<<<<

No potom prišiel dobyvateľ Saladin. A ostatok sú už len tragické dejiny hynúceho kresťanského štátu, kedysi založeného na tak ťažkom utrpení prvých križiakov, ktorí Kristovo mesto z moslimských rúk vyslobodili, aby ho ich potomkovia pre svoj hriešny život opäť stratili.

Nie globálne otepľovanie spôsobuje dejinné katastrofy; je to hriech. Či už to boli staroveké Pompeje, pirátske mesto Port Royal, alebo či aztécky Tenochtitlan, všetky tieto tragicky zničené miesta mali jednu vec spoločnú – boli známe hriešnym spôsobom života svojich obyvateľov. Nerozpadla sa aj Veľká Morava potom, čo kráľ Svätopluk vyhnal žiakov Cyrila a Metoda z jej územia? Azda to bol Solženicyn kto uviedol, že každej veľkej revolúcii predchádzal všeobecný odpad od Boha.

Avšak hriech má priamy dopad nielen v tomto živote, ale hlavne v tom druhom. V Tridentskom katechizme je zaujímavá stať o takzvanom „*Druhom súde*“. Každý človek, keď zomrie, bude mať osobný súd. Ale bude ešte druhý súd – všeobecný – na konci sveta. Vtedy všetci, dobrí aj zlí, vstaneme zo svojich hrobov a sám Kristus nás bude opäť súdiť a pri tomto druhom súde bude posudzovať náš život z pohľadu dejín Cirkvi a sveta. Katechizmus na strane 78 uvádza:

„...jedného dňa a na jednom mieste budú všetci ľudia spolu stáť pred súdnou stolicou Kristovou, aby pred všetkými ľuďmi všetkých vekov mohol každý spoznať to, čo o ňom bolo

spoznané a rozhodnuté. Toto vyhlásenie rozsudku bude pre bezbožníkov a hriešnikov nie zanedbateľnou časťou múk a trestov. Na druhej strane nábožní a spravodliví budú mať veľkú odmenu a pôžitok z toho, keď vyjde najavo, akým bol každý človek v tomto živote. Tento súd sa nazýva všeobecným.

Všeobecný súd bude posudzovať odkaz, ktorý sme po sebe zanechali a na základe ktorého ľudia po nás konali buď dobre, alebo zle.

Niekedy (najmä v telke) počuť výraz „osudové rozhodnutie“; má ísť o akési mýtické rozhodnutie, ktoré navždy zmení osud človeka, či už k lepšiemu, alebo (a to väčšinou) k horšiemu. Pravdou je, že každý človek je raz hore a raz dole, a že ono „osudové rozhodnutie“ sa v tradičnom slova zmysle zrejme trochu preceňuje.

Avšak ničujúce osudové rozhodnutie možno skutočne existuje: je to rozhodnutie vydať sa po ceste hriechu. Tá vždy vedie ku katastrofe – či už v živote pozemskom, alebo večnom. Pretože za všetky hriechy sa napokon platí.

[1]EDGAR J.: *The Crusades and the Crusaders*, s. 151-152

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/za-hriechy-sa-plati/>